

Badische Landesbibliothek Karlsruhe

Digitale Sammlung der Badischen Landesbibliothek Karlsruhe

**D. Gebh. Theodori Meieri Theologi & Prof. in Academia
Julia Antichiliasmus Absolutissimus**

Meier, Gebhard Theodor

Helmstadii, 1696

§. LXXXIV.

urn:nbn:de:bsz:31-105465

H, qui soli Deo chari volunt haberi. *Quæro enim,* quis Deo fit acceptior; ille ne, qui id tantum studet, ut ab omnibus habeatur pietatis studiosus; an ille, qui sincero corde Deum amans in abscondito opera pietatis juxta Matth. VI. 4, 6. exercet, non quærens ut pius prædicetur â mundo; sic tamen vivens, ut etiam exterius bono exemplo omnibus præluceat?

LXXXIV. Quod si causam quæras, cur nostri Theologi hisce inflatis Theosophis habeantur pro carnalibus, non erit alia, quam quod Enthufiasmum ipsorum, â veritate Verbi Divini ad vanas internarum suggestionum & phantasticarum visionum deceptiones nos abducentem, approbare nolint. Sane illuminationem internam Spiritus S. quæ fit per meditationem Verbi Divini, nemo ex nostris uquam negavit: Quin etiam Scripturam S. non posse *salutariter* intelligi, sine accedente Spiritus S. operatione, constanter docemus (licet genuinus & legitimus ejus sensus ex solius rationis principiis exegeticis decenter adhibitis, â quovis etiam infideli, per lumen naturæ, absq; speciali cooperatione Spiritus S., erui possit & deduci) unde nihil est, quod Summè Reverendi atq; de Ecclesiis nostris præclare meriti D. Speneri Theosophiam contra nostrates in medium producat D. Animadvertens §. 49. quippe in quo Scripto laudatus Autor nihil ultra id, quod ante assertum est, docet. At verum nihilominus manet illud, quod in Programmate asseruit Summè Venerabilis Dominus Præceptor: *Ad hauriendam ex Scripturâ Sacrà veram fidem non opus est revelatione aut afflatu extraordinario:* (NB non hic excluditur ordinaria illa Spiritus S. operatio, quæ ubiq; cum meditatione Scripturæ S. conjuncta est, seu vis illa interna, quæ ipsi Verbo Divino insita est, ex

operatione Spiritus S. proficiscens) *Ad cognoscendum, hunc esse solem, lumine alio opus non est, cum ipse sol feriat oculos & luce perfundat: Scriptura sol est, nec sole indiget.* Utroque modo enim id veram manet, si ve spectes, qua ratione fides ex Scripturis hauriatur, si ve quomodo ipsius sensus investigandus sit. Ad prius quidem requiritur cooperatio Spiritus S.; sed illam ipsam Verbum hoc Dei sibi jam habet conjunctam & quasi insitam, quæ in unoquoque illud legente, modo non voluntariè huic efficacix resistat, sese exserit, juxtà Hebr. IV. 12. Vivus est sermo Dei, & efficax, & acutior ancipiti gladio, penetrans, usque dum separet spiritum & animam, ossa & medullas. Ad sensum autem Scripturæ, saltem quantum ad fidei nostræ theses ex illâ deducendas attinet, investigandum, speciali concursu Spiritus S. opus non esse, sed ab infideli etiam hoc ipsum præstari posse fatetur ipse Laudatissimus D. Spenerus in libro citato *Quæst. primâ.* Ab illo proinde nec minus à veritate multum abit D. Animadvertens, cum §. 44. sub finem scribit: *Quæ nam princeps causa est, quæ Prophetiam & verbum interpretatur? Scriptura? Negat hoc Petrus, cum nulla Prophetiâ sit *ἰδίᾳς ἑρμηνείας*, seu propriæ interpretationis: Unde, licet Spiritum à Verbo Divino non separemus; hominem tamen prius per Spiritum S. illuminatum esse, adeoque spirituale esse debere requirimus, antequam Scripturam, quæ Spiritus est, intelligere possit.* Et interjectis paucis: *Unde ad lumen Scripturæ proprium, extraordinarium aliquod lumen, *ὡς τὸ φῶς* & *πνεῦμα*, illuminatio Spiritus S. accedere debet, qui oculos tuos purificet, irradiet, cor innovet, ut puram & castam in Scripturâ veritatem & sapientiam, quam sapientibus & prudentibus seculi Pater cælestis Christo*
testa

teſte non revelavit, infans & parvulus videas, & lucem in luce intuearis &c. per totum §. 50.

LXXXV. At vel ex ipſa Scripturarum inſpectione conſtat, eandem eſſe conſcriptam illo ſermonis genere, qui inter homines eſt uſitatus; non vero adeo obſcuris, phraſium ab omni uſu remotiſſimorum, tricus atque ſpinis implicatam, qualibus ſcripta Weigeli, Böhmi, aliorumq; fanaticorum ad nauſeam uſque ſcatent. Quis quæſo Græci ſermonis Autor faciliori ſtylo in ſcriptis ſuis utitur, quam Apoſtoli in N. T.? Cur ergo planam & perſpicuam hanc Scripturam in iis quæ ad doctrinam noſtram pertinent, abſque lumine extraordinario intelligi poſſe negemus? Num etiam tali lumine egemus ad intelligendos inter homines uſitatos ſermones? Neutiquam. Sicut ergo hic conceptus ille qui ex conceptibus vocum ſingularum componitur, genuinam loquentis mentem mihi exhibet; Ita & Verbum Dei, quod ille ad doctrinam noſtram *εις νοουθεσίαν ημεών* ſcribi voluit 1. Cor. X. 11. quod utile eſt ad doctrinam ad redargutionem, ad correctionem & institutionem in juſtitiâ, ut perfectus ſit homo Dei, & ad omne opus bonum præparatus 2. Tim. III. 16. 17.; hoc inquam Verbum procul dubio per ſe ſufficiens eſt, ut veram fidei doctrinam nobis manifeſtam reddat, nullo etiam accedente extraordinario lumine. Fateor quidem haud pauca intellectu difficilia in Scripturis S. contineri; verum illa tum ad fidem non pertinent, tum ex principiis exegeticis maximam partem, ſine lumine interno, ſatis feliciter erui poſſunt. Nec tamen hic negatur, quod ſicut in omnibus noſtris operibus, ita & hic imploratio auxilii Divini plurimum conferat, & â nemine, qui verus Chriſtianus eſſe vult, intermitteri debeat.